

## ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Στὰ πυρωμένα μεσημέρια  
 Ὕψωσες καὶ τὰ δυό σου χέρια  
 Σὲ δέηση εὐλαβητικὴ  
 Καὶ προσευχήθηκες στὸν Ἥλιο  
 Νὰ γλυκοφέξῃ μέσ' στὸ σπῆλιο  
 Τοῦ νοῦ σου, τοῦ εἶναι σου τὴ φυλακὴ.

Μάταια τὸ δίσκο του ἀγναντεύεις,  
 Μικράνθρωπε τῆς σκοτεινιάς,  
 Ὅσο τὴ σκέψη σου μολεύεις  
 Μέσ' στὰ θαλτόνερα τῆς ἀσκημιᾶς.  
 Ρίξε στὰ βάθια τῆς ἀθύσσου  
 Τὰ κρίματά σου τὰ βαρειά,  
 Ποὺ περισφίγγουν τὴ ζωὴ σου  
 Πνίγοντας ὅ,τι ὥραϊο ἔχει ἡ καρδιά.

Κι ἂν κάποια μέρα σ' ἐξαγνίση  
 Τῆς καλωσύνης πνοὴ ἀπαλή,  
 Μόνο ἴσως τότε φεγγοβολήσῃ  
 Μέσ' στὴ ψυχὴ σου μιὰ ἀνατολή.

## ΚΑΛΩΣΥΝΗ

Εὐλογημένος νᾶν ὁ ἐρχομός σου  
 Σὰν πρωτοβόρoχι,  
 Ποὺ λαχτάριζε ἡ καρδιά μας  
 Γιὰ νὰ εὐωδιάσῃ·  
 Σὰ χελιδόνι  
 Ποὺ μιὰν ἀνοιξὴν ἀγγέλλει·  
 Ὀλόλενκος σὰ χιόνι,  
 Γλυκὸς σὰ μέλι  
 Ποὺ μέλισσα χρυσῇ ἡ Ἀγάπη  
 Θέλει  
 Μέσ' στὴν κυψέλη  
 Τῆς ζωῆς μας νὰ σωριάσῃ.

Κι ἔρχεσαι νὰ χαρίσῃς τὴ γαλήνη  
 Μιᾶς φεγγαρόλουστῃς νυχτιᾶς καλοκαιριοῦ,

Ν' απαλοχύσης σὰ μιὰ κρήνη  
Τὴν ἡρεμία στὸ νοῦ.

Εὐλογημένος νᾶν ὁ ἐρχομός σου  
Σὰν τὴν τρισάγιαν ὥρα  
Ποὺ ὁ ναύτης βλέποντας τοὺς γλάρους  
Ἀκουμπισμένος στὸ κατάρτι,  
Ξεχνᾷ τὴ μπόρα·  
Κι ἔχει τὸ μάτι καρφωμένο,  
Δακρυσμένο,  
Στὸ χλοερὸ χωριό,  
Στὸ σπίτι του τ' ἀγαπημένο,  
Πλαῖι στὸ καμπαναριό.

### ΑΠΙΣΤΙΑ

Μ' ἐκάλεσε στ' ἀρχοντικό της  
Τὸ πλούσιο, μὰ σκοταδερό,  
Γιὰ νὰ μὲ κἀνὴ δλότελα δικό της  
Ἡ Θλίψη κάποιου θρόδου ἐροχερό.

Μ' ἔσφαγε μέσ' στὴν ἀγκαλιά της  
Μὲ θέρμη, δύναμη κι ὀρμή,  
Καὶ σπαταλοῦσε λάγνα τὰ φιλιὰ της  
Σ' ὅλο μου δῶθε κεῖθε τὸ κορμί.

Μ' ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς κουρτίνες,  
Στὸ σπίτι τὸ γειτονικό  
Ποὺ φεγγαρίσιες φώτισαν ἀχτῖνες,  
Ξάφνου κοιτάζω πλᾶσμα ἀγγελικό.

Τὸ γέλιο της μέσ' στὴν καρδιά μου  
Γέννησεν αἴσθημα γλυκό·  
Τόνοιωσε ἡ πονηρὴ ἀγαπητικιά μου  
Καὶ μοῦπε μ' ἓνα τρόπο δηκτικό.

« Ἀπιστε, λὲς πὼς μὲ λατρεύεις  
Καὶ τὴ λαχτᾶρα μου τρυγᾷς,  
Μὰ μόλις τὴ Χαρὰ κρυφαγναντεύεις  
Ἄλλους καινούργιους πόθους κυνηγᾷς ».